

El 'toc' francès

Carla Bruni, a Peralada, acompanyada al piano per Cyril Barbessol MIGUEL GONZÁLEZ.

Exmodel, ex-primera dama, actriu ocasional... però encara cantautora activa, Carla Bruni (Torí, 1967) va citar-nos a una vetllada romàntica, dissabte a la nit a Peralada, on va poder desplegar tots els seus encants. Que no són pocs. Igual que d'espectadors congregats, uns 1.500, molts d'ells francesos, com ella, i periodistes i comunicadors, coincidint que el festival celebrava la Nit de la Comunicació amb convidats com ara Risto Mejide i Manel Fuentes, a més d'algun expolític català.

Tot estava, doncs, preparat per gaudir d'una vetllada musical, en què la seducció i el glamur també serien presents. Amb un escenari

ple d'espelmes i ella vestida tota de negra, Bruni va presentar sobretot cançons del seu últim disc, *French touch* (2017), un viatge a la memòria a través de versions chic de Depeche Mode a Henry Mancini, passant per AC-DC. Un àlbum, allunyat d'aquell memorable *Quelqu'un m'a dit* (2003) amb què va debutar, que recorda més al que fan grups com ara Nouvelle Vague transformant himnes d'aleshores en música cool i jazzy a través d'un toc afrancesat, com ja defineix el títol.

Va començar el concert interpretant *Le chemin des rivières*, tema publicat per Julien Clerc el 2014 i amb lletra de la mateixa Bruni, amb un contrapunt elegant de violoncel a càrrec de Johanne Mathaly (també al baix). L'artista, que va fer demostració del seu domini poliglòt, va presentar totes les cançons en anglès i francès –i un xic de castellà– i va cantar, tot reivindicant les seves (dobles) arrels, la bella *Dolce Francia* en italià. A partir d'aquí, va combinar la interpretació de versions de la grande chanson amb clàssics del pop-rock anglosaxó tan dispersos com ara *Crazy* de Willie Nelson; un *Jimmy Jazz* que poc té a veure amb aquell emblemàtic crit punk de protesta social dels marginats del Londres dels seixanta que cantaven The Clash; un estàndard tan recurrent com encantador, *Moon river*, o un sorprenent *Enjoy the silence* de Depeche Mode.

En aquest punt, Carla Bruni va fer èmfasi del seu poder sensual i captivador, d'algú que entén que la seducció cal servir-la freda, a través de moviments sinuosos d'allò més calculats i sincronitzats amb la seva característica veu trencada. Segurament, unes aptituds vocals que no són extraordinàries, però que sí sap administrar amb grans recursos i desplegant subtils. Va encadenar tres grans temes, alguns de propis, com ara *L'amoureuse* –“dedicada al meu estimat”, entenem que Nicolas Sarkozy–, *Ta Tienne* i *Le plus beau du quartier*. Ja en la segona part del concert, amb un canvi d'aparença més napoleònic, va sorprendre versionant amb el seu french touch temes com ara la trista i preciosa *The winner takes it all* d'Abba, una versió jazzística de *Highway to hell* dels AC/DC, reforçada per notes al piano de Cyril Barbessol i, ja per acomiadar pujant la temperatura ambiental, un *Miss you* dels Rolling Stones amb cert aire rumber i, ja en els bisos, les intimistes *Un garçon triste* i *Déranger les pierres*. Abans, pel mig, va agafar per un instant la guitarra i va regalar-nos la interpretació de *Quelqu'un m'a dit*, la cançó emblemàtica del primer disc que li va obrir les portes musicals i que, per si sola, ja val tot un concert.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 23-07-2018 Pàgina 35

-El Punt Avui. Barcelona 23-07-2018 Pàgina 23

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1436896-el-toc-frances.html>